

TÁ~INĀ•CT HĀ~EBCĀ® A JĀ• - 1

NedĀ~le, 07 Ā~nor 2016

ROBIN 1988-1992 - Po ukonĀ~ení VŠZ jsem takĀ~TMka souĀ~asNĀ~ nastoupila do svého prvního zamĀ~stnání a poĀ~TMí jezdeckého konĀ~ – klisnu Sonetu (pĀ~TMesNĀ~ji koupila jsem si konĀ~ 3 dny pĀ~TMed nástupem do zamĀ~stnání a jaksi nastoupila i s ním. V té dobĀ~ – r.1985 – nebyl chov soukromého konĀ~ jednoduchý, nebylo moĀ~zné koupit oficiálnĀ~ oves, nešlo si pronajmout louku - seno jsme sušili po pĀ~TMíkopech…

NĀ~jak jsem zvládla postarat se o svou klisnu, kdyĀ~ se mi narodila první dcera, ale kdyĀ~ jsem Ā~ekala druhou, zaĀ~alo být vlastnictví velkého konĀ~ za tĀ~chto podmínek neúnosné. Dali jsme inzerát, Ā~e ji vymĀ~níme za pony, objeli pár nabídek, ale jednou nás klisna vyprovodila z výběřhu zuby, podruhé nám nabídli konĀ~, Ā~e jsem od té doby vidĀ~la jen jednoho podobnĀ~ ošklivého a nesouladného, a tĀ~etí nabídka byla výmĀ~na za strakatého shetlandského hĀ~ebeĀ~ka. PĀ~vodnĀ~ jsme chtĀ~la poníka aspoĀ~ 120 cm KVH, abych se kromĀ~ dĀ~tí mohla obĀ~as svĕzt také, ale Bobeš se mi dost líbil. NechtĀ~ jsme mĀ~nit kus za kus, uĀ~ kvĀ~li tomu, Ā~e majitelé hĀ~ebce se netajili s tím, Ā~e vlastnĀ~ chtĀ~jí hĀ~ebeĀ~ka prodat a k jejich známý, tak jsme se domluvili, Ā~e my prodáme kobylu tomu známému a oni nám prodají svého hĀ~ebeĀ~ka. JenĀ~e - známý nemĀ~l na kobylu peníze. MĀ~ tlaĀ~la rodina do prodeje Sonety, majitelé hĀ~ebeĀ~ka také naléhali, tak jsem nakonec prodala kobylu na splátky, ale kdyĀ~ mi kupec dal v první splátce dost, abych mĀ~la na Bobeše, byl hĀ~ebeĀ~ek uĀ~ bohuĀ~el prodán. NechtĀ~la jsem být bez nĀ~jakého koníka, tak jsem hledala náhradu a tentokrát jsem se rozhlíĀ~ela i po moĀ~nosti koupit shetlanda. Našla jsem inzerát na Ā~erného hĀ~ebeĀ~ka, nabízeného i s vozíkem a postrojem. Nejprve jsem se na nĀ~j jela podívat, vidĀ~la chlupatou Ā~ernohnĀ~dou kouli ochotnou k tahu a tak jsme si s prodávajícím plácli. PĀ~medsilám, Ā~e v té dobĀ~ bylo poníkĀ~ v Ā~ER málo, prodávající dostal na inzerát 40 dopisĀ~, my byli naštĀ~ nejblíĀ~e, tak vybral nás. Jeli jsme si pro DĀ~onyho pĀ~jĀ~enou podnikovou Avií, do které jsme naloĀ~ili koníka, vozíĀ~ek i po Cestou jsem konĀ~ pĀ~mejnovala na Robina, stejnĀ~ nemĀ~l Ā~ádné papíry, tenkrát nebyly povinné prĀ~kazy koní. Robin r být sedmiletý… kolik mu skuteĀ~nĀ~ bylo, nikdo neví. S vozíkem a postrojem stál 7 000,- KĀ~, tedy asi 2,5 manĀ~elovo (já byla v té dobĀ~ na mateĀ~ské). NaštĀ~stí jsem rodinný rozpoĀ~et nezruinovala, za Sonetu se sedlem jsem dostala 12 tisíc (na ni jsem našetĀ~mila bĀ~hem dlouhého studia z prázdninových brigád a z prospĀ~chového stipendia).

Krátce po poĀ~izení Robina jsem byla hospitalizovaná kvĀ~li rizikovosti svého tĀ~hotenství a tak bylo dobĀ~me, Ā~e se manĀ~ mohl v klidu starat o naši nejstarší dcerku a nemĀ~l na krku Sonetu, ale mnohem ménĀ~ nároĀ~ného Robina. Já poté s dvĀ~ma dĀ~tmi vyuĀ~ila poníka lépe, neĀ~ jezdeckého konĀ~. Vozík mĀ~l vpĀ~edu sedátko a vzadu náklad korbíĀ~ku, do které šlo posadit obĀ~ dĀ~ti a tak se společnĀ~ vydat na nákupy a jiné pojiĀ~ky. Pravidelnými místy, k jste v té dobĀ~ mohli vidĀ~t Ā~erného poníka zapĀ~eného do zeleného vozíku, bylo zdravotní stĀ~edisko, pošta, obchod, babiĀ~in dĀ~m nebo domy našich pĀ~átel – Duškovi a TintĀ~rovi. NedokáĀ~i si pĀ~edstavit bych to bez poníka vlastnĀ~ mohla zvládnout – Pernarec je vzdálen od Málkovic 3 km a nedá se jít jinudy, neĀ~ po krajnici relativnĀ~ rušné silnice. V korbíĀ~ce si dĀ~ti bĀ~hem jízdy mohly hrát, nebo podĀ~imovat, vešel se tam velký nákup (hypermarkety nebyly), balík z pošty i cokoli jiného a nedĀ~ela jsem se s tím já, ale nechala jsem to koĀ~ovi. Sama jsem se dílem vezla, dílem šla pĀ~šky podél vozu tak, abych byla v kontaktu s dĀ~tmi na korbíĀ~ce.

Jaký tedy Robin byl? Koupila jsem hĀ~ebce, ale bylo to vlastnĀ~ jedno. Široko daleko v té dobĀ~ jiný kĀ~ nebyl a tak se Robin jako hĀ~ebec neprojevoval. Na jaĀ~me po vylínání zimní srsti bylo vidĀ~t, Ā~e je na shetlandského poníka málo mohutný, Ā~e zimní srst jeho postavu velmi vylepšila. Na jedné zadní noze mĀ~l vytvořenou spĀ~nku, kopýtko mu na ní divnĀ~ dorĀ~stalo a museli jsme mu ho nechávat Ā~asto strouhat. Šmajdání mu ale vĀ~bec nevedilo ve výkonu – utáhl vše, co se dalo na vozík naloĀ~it, nakonec jsme vyrobili k vozíku pĀ~ivĀ~snou káru na trávu, se kterou jsem jezdila i pro seno nebo dĀ~evo. UĀ~ Ā~ádný náš kĀ~Ā~ tolik práce nedostal, pozdĀ~ji jsme mĀ~li traktory a nebyl potĀ~eba. Ale také s Ā~ádným poníkem jsme tak neĀ~ili – bĀ~hal po dvoĀ~me, skoro kdykoli, kdy jsem dvĀ~r opouštĀ~la, šel s námi. S vozíkem, nebo jen na vodítku, aby se popásl u rybníka bĀ~hem koupání dĀ~tí nebo u pole neĀ~ jsem vyplela Ā~epu… Ve voze byl Robin dostateĀ~nĀ~ ovladatelný, ale sám vozík mĀ~l chybu – dop zatáĀ~el v pohodĀ~, doleva jen kousek a pokud jsme rejd pĀ~ehnali, otoĀ~ila se oj (byla jen jedna) sice více, ale zasekla se otoĀ~ená. Postroj byl poprsák pĀ~vodnĀ~ vyrobený na vĀ~tšiho konĀ~ a upravený. Moc dobĀ~me tedy útlému poníkovi nesesĀ~l, coĀ~ vadilo hlavnĀ~ ve chvíli, kdy bylo potĀ~eba, aby kĀ~Ā~ jízdu brzdil – místo, aby postroj pĀ~enesl pĀ~me oj snahu konĀ~ pĀ~ibrzdit, koník postrojem proklouzl dozadu bez brzdícího úĀ~inku. Dnes, v dobĀ~ internetu a volnosti podnikání, není problém koupit na poníka vhodný postroj – ale za totality i kdybych sehnala sedláĀ~me, nemĀ~l by mi z Ā~eho postroj ušit. NĀ~jaký poník nebyl pro socialismus dĀ~leĀ~itý… DĀ~tem jsme na Robina koupili sedélko &nda nejobyĀ~ejnĀ~jší placku z jednoho kusu kĀ~Ā~e - vlastnĀ~ aĀ~ po revoluci. Robin se choval pod sedlem skvĀ~le, byl ideálním jezdeckým poníkem. Dcera (nar. 1987) se na nĀ~m zaĀ~ala vozit jako dvouletá, pozdĀ~ji jej zvládala sama vyĀ~stit a jezdila buĀ~ samostatnĀ~ po dvorku, nebo jsem ji jistila vodítkem. Netajila jsem se s tím, Ā~e mám poníka, takĀ~e jsem nedokázala odmítnout dva zájemce o pĀ~ipušování; tĀ~ní klisny. BĀ~lku Cindy zkoušeli pĀ~ipustit ve dvou letech po

sobě, a později i u Goldan Cavaliera, hřebáč z toho nebylo nikdy. Až pátí posbírání více zkušeností vím, až u starší klisny (nad asi 6-7 let) už je pokus o hřebáč, pokud dosud hřebáč neměla, tak má zbytečný, jen málo klisen dokáže zabíznout. Pouštěli jsme z ruky a Robin měl opravdu zájem, i když klisna nechtěla. Bylo známo mnoho let, ne-li celý život, prošel v samotě, neuměl dát nejmíjící klisně pokoj. Jedině v té době, co tu byla klisna v dostatečném věku, snažil se pátí hřebáčem, domů táhl jak šel, aby už byl s kobyčkou. Měla jsem výhodu, až jsem mnohaleté zkušenosti nejenom s chovem vlastní kobyčky (a jejím pátím na stanicích), ale i z chovu, kde jsem chodila do jezdeckého klubu (např. Háje, Dápolovice) a kde se plemenný hřebáč dráždil a používal. Nějaký tedy na mne nepatřil, i když byl fakt hodně roztoužený! Druhá věc, klisna šaroun (také bez pátí), zabízněla a porodila klisničku Libuši. Se šarounkou, když u nás v pátí pobývala, jsme si docela používali – mohla jsem ji také zapřáhnout, nebo ji Lucinka vyzkoušela pod sedlem. Také Eliška u nás se hrnula do sedýlka a tak jsme začali plánovat koupi druhého poníka. Podařilo se nám koupit dvouletou Korinu a protože jsem nechtěla začít chov s hřebáčem s vadami (i když mi Robina byli plemenná ochotní zlicentovat), mi jeden plemenný, ať si požádám o státního hřebáče. Povedlo se (viz další díl tohoto seriálu), ale tím se stal Robin pátí. Pouštěla jsem ven do výběhu hřebáče na stádačku, ale uhlídat se nepodařilo dvakrát se mi hřebáč servali. Oba ryši, kousali se, kopali, hráza. Goldan Cavalier Robina snadno pátímohl, povalil a pátídráždil na zemi, ale když soupeře pustil, Robin začal nanovo. Neuznal porážku, nechtěl se podídit.

Dlouho jsem se nerozmýšlela, a rozhodla se neriskovat zdraví pronajatého státního hřebáče – Robin musel z domu. Koupila jej kamarádka pro syna a u ní také Robin dožil. Jak už jsem napsala, Robin nebyl plemenným hřebáčem. Ale pátíes jeho bujnost v blízkosti klisen jsem si ověřila, až se nemusím bát dráždění doma plemenného hřebáče, pátím malé děti. Prokázal neskutečnou pracovitost, která mi poskytla nový pohled na zdánlivě pouze dětské využití poníka – a pátíestože nebyl typickým zástupcem plemene, díky jemu jsem se do chovu shetlandů po třech letech opravdu pustila, a okouzlení potenciálem skrytým v malém těle mě dosud neopustilo. Potomstvo u nelicencovaného hřebáče je vlastně nezávadoucí. Má hřebáč je po více jak 20 letech dávno promlžený, takže mohu pátíznať jednu klisnu z černé plemenné otce nezdánila. Omlouvám se všem, které povídání o jakémsi poníkovi bez pátí nebavilo. Já osobně dobře vím, až pokud bych si tenkrát koupila většího poníka, nikdy bych nezjistila, kolik užité práce máže poskytnout malý shetland. Vprosinci to bylo 27 let, co jsem si tohoto svého prvního pátídila a vůbec nelituji. MILENA (ty obrázky jsou součástí, tedy jen ilustrační)